

Het doek hangt scheef. Of Mara staat scheef. Ze weet het niet zeker.

Mara probeert niet op te vallen. Daarin is ze doorgaans virtuoos. Glas in de hand, tas in haar zij. Haar blik straalt uit dat ze precies weet waar ze hoort te vertoeven, maar haar ogen dwalen eigenlijk te snel van schilderij naar schilderij en haar adem stukt telkens als iemand onverwacht haar kant op kijkt. De witte muren van de galerie zijn scherp verlicht, waardoor ze zich nog meer gewaarwordt van haar schouders, haar houding, de plooi in haar blouse die niet goed valt.

Het is een donderdagavond. Ze heeft zich van tevoren voorgenomen om slechts een uurtje te blijven, om misschien een paar aantekeningen te maken, om de sfeer wat op te snuiven. De ruimte blijkt voller dan verwacht, warmer ook. Mensen lachen te luid, of juist niet luid genoeg. Sommigen lijken haar bewust te negeren, anderen werpen haar een blik toe met een vage herkenning die haar ongemakkelijk maakt. Ze kent niemand hier, dat weet ze met zekerheid.

De galerie deed voorheen dienst als oude fabriekshal die later werd omgebouwd tot een ding dat men vandaag als minimalistisch benoemt, maar wat in feite gewoon wit en hol is. Houten balken in het plafond doen nog vaag herinneren aan de industriële dagen. Al de rest ziet er strak en klinisch uit. Elk geluid weerkaatst op de muren: het klikken van hakken, het zachte rinkelen van een ring tegen glas, het lage gebrom van een installatie-

werk ergens achterin. Er hangen schilderijen, foto's en iets wat lijkt op een hoopje textiel op een sokkel.

Ze probeert elk werk kort in zich op te nemen vanuit het idee dat het haar aanwezigheid legitimeert. Ze noteert in haar hoofd losse woorden – *leegte, vlucht, herhaling* – woorden die het goed doen in een begeleidende tekst. Ze beleeft niets. Of ze gunt zichzelf geen ervaring, dat weet ze niet zeker.

Ze wijkt uit voor een bezoeker met een glas rode wijn, waardoor ze met haar schouder botst tegen een ander lichaam.

“Sorry,” zegt ze zacht, terwijl ze zich omdraait.

“Geeft niet,” antwoordt de vrouw. Ze glimlacht. Haar stem klinkt warm, laag. De rust in haar gezicht doet Mara vermoeden dat zij wel op haar plek is hier, dat ze hoort bij deze ruimte, deze avond. Ze zou door willen lopen; haar voeten blijven stilstaan.

“Wat vind je ervan?” vraagt de vrouw, knikkend naar een doek in donkere tinten, ruwe texturen, een cirkel die zich net niet sluit.

Mara schraapt haar keel. “Ik weet het niet zo goed. Het geeft me een gevoel van ... onrust.”

“Misschien omdat het niet wil pleasen,” suggereert de vrouw. Ze kijkt niet naar Mara terwijl ze het uitspreekt, maar naar het werk. “Er zit iets eerlijks in dat ongemak, vind je niet?”

Een vreemde rilling trekt langs Mara's rug. Ze weet niet of het komt door de opmerking of door de manier waarop die gebracht werd, alsof de vrouw geen observatie doet, maar Mara uitnodigt tot gesprek. Ze richt haar

blik nogmaals op het schilderij. Haar mond wil iets zeggen; haar tong werkt niet mee.

“Ik ben Mara,” stamelt ze uiteindelijk.

De vrouw met wie ze in gesprek geraakte, draait zich nu volledig naar haar toe. Haar blik is direct, niet vijandig, niet flirterig, gewoon ... echt.

“Mara Scholten. Dat weet ik,” zegt ze. “Je schrijft teksten. Toch?”

Mara knikt. Ze voelt zich betrappt, al weet ze niet precies waarop.

“Ik heet Sofie. Sofie de Vries,” vertelt de vrouw dan. Ze steekt haar hand uit. Mara’s vingers raken de hare: koel, stevig en een fractie te lang vastgehouden. “Welkom in mijn chaos.”

Ze lachen allebei kort, uit ongemak of herkenning, dat is niet duidelijk. Sofie wijst op een ander werk aan de overkant van de zaal, een groot doek, vooral rood en wit, met een verticale scheur in het midden.

“Dat creëerde ik vorig jaar,” verkondigt ze. “Ik zat toen in een periode waarin ik enkel nog kon denken in breuken.”

Mara weet niet goed wat te zeggen, maar haar benen volgen vanzelf de kunstenaar. Ze praten over textuur, over kleur, over leegte. Een buitenstaander zou geloven dat zij dit vaker doen. Terwijl Sofie deuren opent in Mara die al jaren gesloten zijn, glijden Mara’s ogen af en toe naar Sofies handen: beweeglijk, beheerst. Handen die verhalen bewaren. Ze probeert haar gedachten te kalmeren, professioneel te blijven. Iets in haar borst roert zich, trekt, zonder richting. Ze maakt een opmer-